

TOPI SALMI • TOMMI E. VIRTANEN

Isäni Vexi

TAMMI

TOPI SALMI • TOMMI E. VIRTANEN

Isäni Vexi

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

© TOPI SALMI, TOMMI E. VIRTANEN JA TAMMI 2023
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-4778-6
PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

Prologi.....	11
--------------	----

I FLAMINGO

Periaatteen mies.....	17
Flamingoon	22
Irwin ja Vexi.....	26
Vexin kanssa baarissa.....	31
Kellarista kärkihommiin.....	34
Bablo löytyy portailta.....	37
Konjakkia pullosta ja tykistä.....	39
Peggyn nousukiito.....	41
Eksentrinen Riipinen	43
Hectorin napakymppi.....	47
Puolikuun menestys Radio Mafiassa	49
Peggy valloittaa maan	53
VHS-nauhuri	56
Julkkarit kulttuuriravintola Elitessä	59
Topin oppirahat – Mental Penalty.....	63
Stray Cats muutti kaiken	69
Suosikki ja Veijalaiset.....	71

Oma paikka löytyy	76
Sanoittajaksi kasvaminen	79
Vapaa kasvatus ja valintojen vaikeus.....	83
Vexin viisikymppiset	86
Alkoholi ja tupakka	88
16-vuotissynttärät	92

II MENESTYKSIÄ

Riki Sorsan vieraslista	99
Entisajan spontaanisuudesta ja muustakin	103
Tarinankertoja.....	105
Funkbändi Jyväskylästä	109
Puolikuu myy platinaa	113
Puolikuun manageri Ressu.....	115
Vexi tuottajana	117
Boogierockia Tornioista	120
Anttiloiden aikakausi ja vinyyliä alasajo	124
Kitkapirtin vierailuja.....	128
Palkkio CD-levyynä.....	131
Samuli ja ”se vaikea kakkoslevy”	134
”Kauas vuorten taa”	138
Silkkaa kryptoniittia.....	142
Eino Leinon soittopyyntö	145

III FLAMINGON SYÖKSYKIERRE

Topi ”Vexin poika” Salmi	151
Menestyslevyjä ja taidelevyjä	154
Kassu lähtee keikoille	156
Irwinin perintö	158
Remun studioreissu.....	163
Levynjulkkarit sukellusveneessä.....	166
Uusia kiinnityksiä.....	168
Villiviinin huono karma	170
Kari Pesosen lähtö	172
Kirkan lähtö aiheuttaa kriisin	174
Punaiset vinyylisinkut.....	179
Ahtisaaren lakeerikengät	181
Katastrofaalinen Hämeenlinnan-reissu.....	183
Loirin kanssa levynteossa	187
Eväsleipä ja kananmuna	191
Vexin kirjahylly.....	193
Tummat pilvet kerääntyvät	195
Flamingo-ilta Kaivohuoneella.....	198
Tenavatahti Konsta.....	200
Isät ja pojat	202
Datsunilla ojanpohjalle.....	205
Kisun lähtö ja lopun alku	209
Levymyyntiä kilohinnoin	212
Vanhat mestaritkin floppaavat.....	214
Kolmekymppinen laulukirjoittaja Porista.....	217
Kiistanalainen huilusoolo.....	219
Wossikan kautta toimistolle	222

Studio-orkesteri Ummetus	226
Viimeinen Flamingo-julkaisu	229
Ajan hermolla	233
Flamingon hajoaminen.....	235
Orpo Piru ja Siivetön Enkeli	238
Vexin raskas taakka	240
Huhut Flamingon maksukyvyttömyydestä.....	243
Kassun ja Vexin suhde	247
Hakulisen biisit jäävät tuuliajolle	250
Paikallisradioiden merkitys.....	254
Kirka	257
Täydellisesti yhteen hitsautunut työpari	259

IV

ISÄ JA POIKA - KOLLEGAT

Hämeenlinnan Pallokerho	263
Vexi ja kuvataide.....	267
Rinkelinkadun lättähattu.....	270
Mutakuono ja lakupelle	273
Villit vuodet -musikaali ja arvostuksen nousu	276
Paluu musiikkibisnekseen	280
Turenki Records saa alkunsa.....	282
Riimeistä	286
Lupakyselijät ja seinähullut	290
Isä ja poika tv-lähetyksissä.....	292
Kummisedän joululevy.....	295
Joulurauhaa Freudenstadtissa.....	299
Menetyksiä	302

Seesteinen Vexi	305
Kaventunut Ylen tarjonta	309
Viimeinen tapaaminen	313
Julkaisemattomat laulut	316
Puhelu Veskulle	322
Kisun kokoelma	324
Vexi ja Linnan juhlat	326
Topi Emil	328
Jälkikirjoitus	332
Hakemisto	335

PROLOGI

Tämä on kirja isästäni Vexistä. En tosin ole osannut sanoa häntä enää aikoihin isäksi, minulle hän on ollut Vexi. Se johtuu varmasti siitä, että vanhempieni avioeron myötä jouduin aika varhain tilanteeseen, jossa kasvatuksestani huolehti pääosin yksinhuoltajaäitini. 1970-luku oli muutenkin Vexille kiireistä aikaa. Hän eli voimakkaasti työllensä, eikä meillä lapsilla ollut siinä asetelmassa suurta osaa. Siihen aikaan se oli tavallinen kuvio monessa perheessä. Kun olin toisella kymmenellä, Vexikin korosti olevansa Vexi eikä ”isä” tai ”isi”, joksi olin häntä siihen asti kutsunut.

Sain oikeastaan uuden mahdollisuuden tutustua Vexiin ammatinvalintani kautta, kun seurasin isäni jalanjälkiä musiikkibisnekseen. Meitä kiehtoivat samat asiat, musiikki ja varsinkin tekstittäminen. Yrittäjäyyskin, vaikka se onkin ollut minulle lähinnä välttämätön paha itseni toteuttamiseksi. Toki meni aikaa ennen kuin olin varma, että seison omilla jaloillani ja että olen oma luomukseni enkä mikään isäni kopio.

Tämä kirja ei ole Vexin elämäkerta, siihen en ole millään muotoa pyrkinyt. Haluan kertoa yhteisen tarinamme musiikkibisneksessä sekä siitä, miten me vasta työn kautta löysimme toisemme. Samalla opin ymmärtämään isäni ratkaisuja. Hänen heikkoutensa ja vahvuutensa näyttäytyivät kirkkaammin, kun olin itse joutunut käymään omat taisteluni. En ole vihainen enkä katkera siitä, mistä olen jäänyt paitsi, vaan olen pyrkinyt antamaan anteeksi. Paljosta olen Vexille myös kiitollinen, sillä starttini työelämään oli pitkälti hänen ansiotaan.

Kirjan keskiössä ovat yhteiset vuotemme Flamingossa, isäni levy-yhtiössä. Kaikki muu perhepiiriimme liittyvä on rajattu pois, sillä se ei kuulu tähän tarinaan. Noina Flamingo-vuosina 1990-luvulla opin paitsi ymmärtämään levyteollisuuden lainalaisuudet myös tuntemaan isäni. Myöhemmin Vexi vetäytyi alalta. Se ei tapahtunut nopeasti, vaan hän joutui pikkuhiljaa myöntämään, ettei hän enää halunnut sopeutua nopeasti muuttuviin kuvioihin. Tuolloin huomasin osiemme vaihtuneen. Ne lainalaisuudet, jotka olivat minulle selviä ja ymmärrettäviä, olivat vuonna 1942 syntyneelle Hämeenlinnan lättähatulle vaikea pala nieltäväksi. Hänen aikansa musiikkialan päivittäisessä mylerryksessä alkoi vähitellen olla ohi. Samaan aikaan hänestä oli muodostumassa se ikoninen tekstittäjälegenda, joka hän tänä päivänä koko Suomen kansalle on. Vexin keskittyessä myöhempinä vuosinaan hänelle aina rakkaan kuvataiteen keräämiseen sekä matkusteluun, jäi julkaisijan rooli minulle. Myös HPK:n lätkämatsit olivat hänelle erittäin tärkeitä, niin kuin ovat olleet minullekin. Harvoin on matsi jäänyt seuraamatta, ja aikoinaan matkasimme niihin yhdessä.

Mutta tammikuussa 1991, mistä tämä kirja alkaa, Vexi oli yhä väkevästi mukana musiikkibisneksessä yhtenä Suomen kovimmista levypomoista ja terävimmistä tekstittäjistä. Suomi ja koko maailma eli jännityksellä Kuwaitin kriisiä, jonka pelättiin eskaloituvan laajemmaksi sodaksi. Vexille edeltänyt puoli vuotta oli ollut raskasta aikaa. Lokakuussa oli kuollut hänen läheinen sanoittajakollegansa ja ystävänsä Junnu Vainio, vain 51 vuoden iässä. Tammikuun 14. päivä oli Vexille vielä raskaampi. Sinä päivänä, kolme päivää ennen Yhdysvaltain hyökkäystä Irakiin, hänen tärkein ystävänsä ja aisaparinsa Antti Hammarberg eli Irwin Goodman lähti saappaat jalassa kesken uuden tulemisensa. Ikää Irwinillä oli 47 vuotta. Lahjakkaan laulajan ja säveltäjän tie oli kulkenut kohti vääjämätöntä tuhoa, mutta hänen kuolemansa oli silti koko Suomea järkyttänyt tragedia. Vexi itse sanoi, että hänelle Irwinin arkun kantaminen oli raskaampaa kuin oman äidin hautaaminen. Irwinin mukana hän hautasi oman nuoruutensa.

I
FLAMINGO

PERIAATTEEN MIES

Olin 18-vuotias, kun menin armeijaan joulukuussa 1990. Lompsin varuskunnan portista sisään Helsingin Santahaminassa, joka sijaitsi vain muutaman kilometrin päässä Laajasalon kodistamme. ”Santiksessa” oli Uudemaan jääkäriyrykmentti, ja minustakin piti siis tulla jääkäri. Vaan eipä tullut.

Olen periaatteiden mies, ja periaatteideni takana seison jääräpäisesti – sen ominaisuuden olen varmaankin perinyt isältäni.

Huomasin heti tullessani, että armeija ei ollut minua varten. Jo 18-vuotiaana koin itseni liian vanhaksi olemaan siellä ikäisteni alikessujen pompoteltavana. Touhussa ei myöskään tuntunut olevan mitään järkeä. Esimerkiksi ampumaradalle mennessä meille saatettiin sanoa, että ”nyt mennään ampumaan ryssiä” – tuota kuvaa oli mahdotonta karistaa mielestä ihmishahmoa muistuttavan maalitaulun edessä. Kuwaitin kriisi oli juuri kuumimmillaan. Se kiristi tunnelmaa, ja maailmanpoliittinen uhka oli aistittavissa myös Suomen armeijassa.

Irak oli hyökännyt Kuwaitiin elokuussa 1990, ja siitä

alkoi tapahtumaketju, joka johti koko maailmaa kuohuttaneeseen konfliktiin. Seuraavien kuukausien aikana Yhdysvallat mobilisoi 34 maan liittouman Irakia vastaan ja siirsi Persianlahdelle yli puoli miljoonaa sotilasta. Vain muutama päivä palvelukseen astumiseni jälkeen, 17. tammikuuta, liittoutuneet aloittivat ilmapommitukset Irakia vastaan. Meidät haettiin sinä aamuna pihalle riviin seisomaan ja meille ilmoitettiin ilouutisena: ”Sota on alkanut! USA on hyökännyt Persianlahdelle.”

Samaisella kasarmilla, missä oli seitsemän vuotta aiemmin kuvattu elokuva *Uuno armeijan leivissä*, touhu oli välillä melkoista turhapuroilua. Se teatteri ei ollut minua varten. Tuohon aikaan, yli 30 vuotta sitten, armeija oli varmasti myös monella tapaa erilainen paikka kuin nykyisin. Kuria pidettiin yllä ”koko tupa kärsii” -metodilla, eli yhden yksilön epäonnistuminen napsahti koko tuvan sormille. Jos alokas ei suoriutunut annetuista tehtävistä, koko hänen tupansa lakaisi pihaa muiden istuessa sotkussa munkilla. On helppo kuvitella, mitä tapahtui sitten, kun kantahenkilökunta asteli portista ulos kello 16:n jälkeen. Tuo epäonninen alokas ei päässyt unohtamaan, kenen vuoksi harjat heiluilivat. Käytäntö oli kyllä kappareidenkin tiedossa, ehkä siihen suuntaan jopa kannustettiin. Kaikenlaisen epäreilun toiminnan sivusta katsominen ja suun kiinni pitäminen eivät ole itseltäni ikinä oikein luonnistuneet. Oli siis selvää, etten tulisi viettämään kasarmilla yhdeksää ja puolta kuukautta.

Niinpä päätin neljän viikon palveluksen jälkeen, että urani armeijan leivissä saisi jäädä siihen. Menin kompanianpäällikön puheille ja ilmoitin, että minun kohdallani homma loppuu tähän.

”Ei tämä nyt ihan näin helppoa ole!” äyskähti kompanianpäällikkö.

Tuohon aikaan siviilipalvelukseen tai totaalikieltäytyjiin ei suhtauduttu armeijassa suopeasti. Intti oli käytävä. Olin kuitenkin päätökseni tehnyt.

”Sotilasvala vannotaan viikon päästä, ja olen sellainen ihminen, että jos jotain vannon, niin sen myös teen – ja sitä valaa en tule vannomaan”, ilmoitin.

Komppanianpäällikön ääni kiristyi:

”Vaikka joku prosessi käynnistettäisiinkin, niin ette te täältä viikossa ulkona ole!”

”Ei tämä saatana näin voi mennä”, pohdin palatessani tupaan. Hetken mietittyäni nappasin jätessäkin ja sulloin siihen lomavaatteet. Sanoin tupakavereilleni lähteväni vie-mään roskat. Pihalle päästyäni vaihdoin roskakatoksessa ylleni lomavaatteet ja kävelin portista ulos.

Taitoin parin kilometrin matkan Laajasaloon, missä minua odotti tyhjä koti. Äiti oli töissä ja sisko koulussa. Minun ei silti tarvinnut miettiä, miten toimisoin. Soittaisin Vexille, mikään muu vaihtoehto ei käynyt edes mielessä.

Vaikka asuimme erillämme ja näimme vain harvak-seltaan, minulla oli aina todella vahva luottamus Vexiin. Tiesin, että hän on toiminnan mies ja ennen kaikkea rat-kaisukeskeinen: jos jokin homma oli hoidettava, se hoi-dettiin ja silloin mentiin vaikka läpi harmaan kiven. Soitin siis hänelle ja kerroin, että inttiin en enää menisi. Vexi ei jäänyt vatvomaan asiaa:

”Ota taksi ja tule tänne Flamingoon. Mietitään, mitä tehdään.”

Levy-yhtiö Flamingon toimisto sijaitsi Vantaan Vapaa-

lassa. Puolen tunnin kuluttua puhelinkeskustelustamme sen pihaan kaarsi taksi. Kiipesin portaat ylös, jatkoin hissillä viidenteen kerrokseen Flamingon toimistoon ja Vexin huoneeseen. Hän oli jo miettinyt toimintasuunnitelman.

”Menet Sanervaan. Sinulle on aika varattuna”, Vexi käski.

Sanerva oli Helsingin Bulevardilla sijaitseva lääkäriasema, jossa oli myös psykiatrin vastaanotto. Lähdin sinne saman tien. Olin valmistautunut näyttelemään. Pitäisi olla hullu tai vähintäänkin itsetuhoinen, ajattelin, eivätkä vihreät paperit irtoaisi, jos lääkäri huomaisi pelini. Vastaanotolla istuin vain hiljaa, muka sulkeutuneena ja ahdistuneena. Pyörittelin peukaloita ja päylyilin nurkkiin. Aikansa minua katseltuaan lääkäri sanoi: ”Topi, me emme pääse tässä eteenpäin, ellet kerro, mikä ongelmasi syy on.”

Huokasin ja sain kakisteltua juuri ja juuri kuultavasti tullessi armeijan vuoksi.

”Jaahas”, lääkäri sanoi mietteliäänä ja kääntyi pöytänsä päin. Kuulin, kuinka hän rullasi paperiarkin kirjoituskoneeseen ja alkoi naputtaa.

”Eivät siellä, Topi, tervejärkiset viihdykään”, hän sanoi sitten rullatessaan paperia ulos koneesta. Sain käteeni todistuksen, jossa luki: ”Topi Salmi on toisesta palvelusviikostaan lähtien kärsinyt univaikeuksista. Vähitellen ahdistuneisuus on lisääntynyt. Topi Salmi on ahdistunut, hätäntynyt sekä depressiivinen. Topi Salmi ei ole tällä hetkellä kykeneväinen palveluun.”

Olin omassa kaveripiirissäni harvinaisuus, kun ylipäättään olin astunut palvelukseen. Suurin osa kavereistani oli bändijätkiä, jotka olivat hoitaneet itselleen ”hullun

paperit” jo hyvissä ajoin kutsuntojen yhteydessä. Olin siksi vakaasti siinä uskossa, että vapautuksen saadakseen täytyi näytellä hullua. Onneksi lääkäri oli myötämielinen ja ymmärsi tilanteeni. Noihin aikoihin vapautusta ei saanut pelkästään vetoamalla vakaumukseen, ja kun siviilipalveluskin kesti 16 kuukautta, suurin osa ikäluokastani meni armeijaan asiaa sen kummemmin kyseenalaistamatta.

Palasin lääkärin kirjoittama paperi mukanani Flamingoon. Nyt Vexi tarttui luuriin ja soitti varuskuntaan kompanianpäällikölle:

”Nyt on tällainen tilanne, että poikani Topi Salmi on lähtenyt sieltä tänään aamulla. Tuon sen nyt sinne takaisin lääkärintodistuksen kanssa, ja homma loppuu tähän. Onko tämä tällä selvä?”

Komppanianpäällikkö ei luovuttanut:

”Ei tämä nyt ihan näin mene. Kyllä tässä jotain aidanmaalaamista pojalle taitaa tulla”, hän selitti – lainkaan tajuamatta, millaisen jääräpään kanssa oli tekemisissä.

”Voidaan katsoa, kuka sitä aittaa maala!” Vexi ärjäisi ja löi luurin kiinni.

Jouduin toki vielä palaamaan kasarmille hoitamaan käytännön asiat, mutta alle viikossa olin kuin olinkin ulkona, ”rauhan ajan palveluksesta vapautettuna”.

FLAMINGOON

Syksyllä 1990 olin ollut töissä Matkatoimisto Arean lähettämössä, mutta olin irtisanoutunut sieltä armeijan vuoksi joulukuussa. Minulla ei siis ollut työpaikkaa. Se oli ensimmäinen ongelma.

Armeijasta lähdön jälkeen kulutin joitakin päiviä pöhtien, mitä rupeaisin tekemään. Tyhjäkäynti loppui kuitenkin Vexin puhelinsoittoon. Flamingon varastomies Voitto Kettuselta oli hajonnut selkä, ja mies olisi sen vuoksi pari viikkoa sairauslomalla.

”Me tarvitaan varastoon joku pakkaamaan ja hoitamaan lähetykset. Pääsetkö tulemaan?” Vexi kysyi.

”Totta kai!” vastasin epäröimättä.

Niin aloitin keväällä 1991 hommat Flamingossa. Siihen aikaan fyysisiä äänitteitä, vinyylejä ja C-kasetteja, sai tosissaan pakatakin. Varastostamme lähti Matkahuoltoon päivittäin valtavia lasteja levyjä. Se oli kovaa hommaa.

Tykkäsin kuitenkin heti paikasta ja sen ilmapiiristä. Musiikki on ollut aina tärkeä osa elämääni, joten ympäristö ruokki tätä puolta minussa. Nuoruuden ehdottomuudella

olin rajannut arvostamani musiikkigenret hyvin tiukasti, eikä Flamingo – ehkä muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta – edustanut sitä musiikkia, jota itse kuuntelin. Vaikka olin nyt tavallaan päässyt musiikkibisneksen ytimeen, olin kaukana Flamingon artistien fanikunnista.

Kaikki oli silti kiehtovaa. Työtä tehtiin taiteen tai viihteen ympärillä, ja musiikkialalle on aina hakeutunut kiinnostavia ihmisiä. Ja vaikka Flamingon linja olikin omaa makuani iskelmällisempi, ilmapiiri oli siellä yhtä lailla luova ja innostava. Bisnesajattelukaan ei ollut musiikkialalla sellaista kuin nykyisissä isoissa major-yhtiöissä, jotka pyörivät puhtaasti talouden ehdoin ja joissa ajatellaan kvartaaleissa ja eletään tulos tai ulos -periaatteen mukaan. Siihen aikaan bisneksessä oli vielä ripaus terve mielistä leikillisyyttä.

En ajatellut silloista pestiäni – niin kuin en elämäni muutenkaan – tulevaa iltaa pitemmälle. Minulla ei ollut ajatustakaan jäädä Flamingoon pysyvästi töihin, kysehän oli vain parista viikosta selkäkipuisen Kettusen Voden tuuraajana. Se oli luonteva vaihtoehto, olinhan lapsesta asti viettänyt aikaa isäni levy-yhtiöissä eri osoitteissa.

Ensimmäinen paikka, jonka muistan, oli Levytuottajien toimisto Itä-Pasilassa 1970-luvun lopulla. Bulevardilla hänellä oli yhteinen toimisto Osku Ruuskasen Bluebird Musicin kanssa. Osku oli ollut Vexin työkaveri jo Musiikki-Fazerilla. Jonkin aikaa siellä oli työtila myös Toivo Kärjellä, kun hänet oli pantu eläkkeelle Fazerilta. Bulevardilta firma muutti pienempiin tiloihin Hietalahden Köydenpunojankadulle. Tähän asti toimistot olivat puhtaasti Levytuottajat Oy:n tiloja. Vuonna 1986 Levy-

tuottajien rinnalle perustettiin Flamingo, joka toimi ensin Kansakoulukujalla Kampissa, kunnes se muutti Helsingin keskustasta lähelle Kehä kolmosta Vantaan Vapaalaan, jonne minäkin menin töihin.

Olin siis aina pyörinyt levy-yhtiöiden käytävillä, ja ne olivat minulle kotoisa ympäristö. Lapsena kulutin usein aikaa Vexin toimistoissa, kun hänellä oli työasioita hoidettavanaan. Muistan vieläkin, miltä tuoksu varasto, jossa on juuri painosta tulleita vinyyleitä ja C-kasetteja pahvilaatikoissaan.

Työskentelin Flamingossa Vexin alaisena, mutta se ei taannut minulle todellakaan mitään erityisasemaa. Sen erityisempiä esittelykierroksia tai työhön perehdyttämisiä minulle ei tarjottu, vaan varastolla Vexi vain ilmoitti: ”Tässä on poikani Topi, joka tuuraa Vodea.” Sitten hommiin.

Suhteeni Vexiin oli aina lämmin ja luottavainen, mutta samalla silti jollain lailla etäinen. Minulla ei ollut tavanomaista isää silloinkaan, kun ydinperheemme oli vielä koossa. Vexin kanssa ei käyty kalassa tai pelattu jalkapalloa. Vietimme toki aikaa yhdessä ja lomilla kiertelimme perheenä Suomea ympäri ämpäri, mutta kahdestaan emme tehneet juuri mitään. Vexi edusti sotien aikana syntynyttä sukupolvea, ja hän oli menettänyt oman isänsä yhdeksänvuotiaana. Se oli varmasti tehnyt hänestä jossain määrin kovan. Monien kavereideni isät veivät kyllä poikiaan matseihin ja harrastivat heidän kanssaan yhdessä, mutta näin ei ollut meillä. Se heijastui suhteeseemme myös aikuisina ja loi siihen tiettyä etäisyyttä. Meillä ei ollut keskenämme kuitenkaan minkäänlaisia riitoja – tai ei ollut ainakaan Flamingoon tulooni mennessä ollut.

Koska olin käynyt Flamingolla paljon, joka ikinen yhtiön henkilökunnasta oli naamatuttuni ja tunsin nimeltä heidät kaikki. Senkään puolesta mitään esittelykierroksia ei tarvittu, tiesin hyvin, missä kenenkin huone oli. Vexin kanssa emme työpäivien aikana juuri nähneet. Flamingon toimisto oli viidennessä kerroksessa ja varasto saman talon kellarissa. Minä vietin päiväni siellä pakkaamassa. Välillä kävin hakemassa ylhäältä lähetteitä ja päivän päätteeksi ajelin paketit oikeisiin osoitteisiin. Muualle Suomeen lähtevät paketit vein Matkahuoltoon, mutta pääkaupunkiseudun Anttiloihin toimitin paketit itse pakettiautolla. Pienempiin levyliikkeisiin jakelun hoiti sitä vastoin Musiikki-Fazer eli Finnlevy. Ne levyt vietiin heidän keskusvarastoonsa Juvanmalmille Espoon Niiperiin, Kehä kolmosen pohjoispuolelle.

Ensimmäinen levy, jota sain varastohommissani tosisani pakata, oli Irwinin Goodmanin muistolevy *Viimeiset laulut*. Siitä painettiin tupla-LP, joka oli kokoelma vanhoista julkaisuista. Sitä myytiin todella paljon.

Sanoittaja- legenda poikansa silmin

TOPI SALMI syntyi Vexin uran alkupuolen kiihkeinä mestistysvuosina. Taiteilijaelämä Irwinin kanssa teki myös hittisanoittajasta koko kansan julkkiksen. Se heijastui Salmien kotielämääinkin, Vexi oli paljon poissa arjesta ja liitto päättyi avioeroon. Topi jäi asumaan äitinsä luo, ja suhde isään etääntyi.

Topi kuitenkin seurasi isäänsä musiikkialalle, kun Vexi otti poikansa töihin Flamingo-levy-yhtiöönsä. Samalla isän ja pojan suhde sai uuden alun. Kun Topista kasvoi oman levy-yhtiönsä kautta täysiverinen ammattilainen, rakentui suhde jo eri pohjalle. Vexin loppuvuosina keskustelijoina olivat tasavertaiset miehet ja kollegat.

Topi Salmi kertoo kirjassaan, millaiselta Vexin elämä näytti pojan silmin. Irwinin laulujen renttuumantiikka oli todellisuutta välillä myös Vexin arjessa. Toisaalta Vexi osasi halutessaan olla myös hyvä perheenisä, joka oli keskusteleva ja läsnä — silloin kun oli läsnä.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-4778-6